

De man en zijn verschijningen

In de tragische ervaring van de dood van mijn vrouw en de verkoop en ontruiming van ons familiehuis, waar we bijna 50 jaar woonden, heb ik te midden van het verdriet en de aftakeling Licht en wijsheid gezien. Verhuizen en voorbijgaan is leven; willen blijven en vasthouden is sterven. In het breken ligt vernieuwing en een nieuwe geboorte. De dichter schept die nieuwe geboorte en breekt met de oppervlakkigheid om de dingen van binnenuit te zien, in plaats van alleen van buitenaf.

De stelling dat sprookjes niet waar zouden zijn, terwijl onze saaie werkelijkheid van abstracte begrippen wel waar zou zijn, is een meer dan tweeduizend jaar oude leugen waar ik me niet mee wil besmetten. Objectieve waarheden bestaan niet meer en de wetenschap bewijst dat ons bewustzijn de werkelijkheid creëert. Kernfysica wordt door geleerden beschouwd als een echte "Alice in Wonderland"-wereld van eenheid, verschijningen, verdwijningen en oneindige mogelijkheden.

Laat mij dan maar beginnen met mijn eigen sprookjeswereld, die barst van schoonheid en ontroerende wonderen. Dit gaat niet over vliegende oosterse tapijten die de zwaartekracht overwinnen, maar over onverwachte verschijningen, geruisloze verdwijningen en magische kussens die 60 jaar lang het hoofd van mijn vrouw hebben ondersteund en dat na haar dood nog steeds doen. Maar vooral gaat het over het feit dat er een innerlijke wonderwereld van Stilte en Licht bestaat die de levenden toestaat om met de overledenen te communiceren.

Er was eens een vrouw die iedereen "Moeke" noemde, omdat ze zo eenvoudig en goedhartig was. Zij was het fundament van een mooi gezin en de beste moeder voor haar vier kinderen. Haar man zat bij haar sterfbed en hield haar hand vast. Terwijl ze in coma lag, opende ze een paar keer haar ogen en drukte de hand van de man tegen haar wang. Toen haar moeizame ademhaling stopte en ze rustig stierf, brak er iets in het hart van de hele familie.

Moeke is niet meer bij ons. Maar in het pijnlijke moment van afscheid kwam er bij haar man een absolute zekerheid. Moeke is niet dood; zij **LEEFT**, riep hij bijna uit. Of het nu bewezen kan worden of niet, maakt niet uit, zegt hij. Zij leeft omdat ik het zo wil en zo voel. Zoveel schoonheid en zoveel wonderen van liefde die zij in haar leven heeft gecreëerd, kunnen niet zomaar verdwijnen. Stille waarheid is onsterfelijk!

Het menselijk bewustzijn is in principe één met het Goddelijk Bewustzijn, dat schoonheid schept, vernietigt en daaruit steeds weer nieuwe schoonheid laat geboren worden. Elk mens is een kind van een God die sterft als materie en herrijst als stralend Licht.

De grote kracht van Moeke was dat ze haar dood zonder bitterheid aanvaardde. Ze zei altijd: "Je moet niet over de dood praten. Als de dood er is, moet je die gewoon aanvaarden en je overgeven. Het is voor iedereen gelijk." Zolang je niet weet hoe je moet sterven en weer tot leven moet komen, ben je maar een armzalige reiziger op deze donkere aarde, zeggen grote dichters.

Moeke wist dit en kreeg het voor elkaar. Haar wanhopige, bijna Bijbelse woorden enkele dagen voordat ze naar het ziekenhuis werd gebracht, kan niemand vergeten: "Ik sta hier en ik weet niet waar ik ben... ik moet gaan eten en ik weet niet hoe een mens moet eten." Ze werd stil, at zonder te spreken en verliet gelaten haar huis om naar het ziekenhuis te gaan. Geen tranen of bitterheid!

Tenzij de graankorrel in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen; maar als hij sterft, brengt hij veel vruchten voort. Zij is als de graankorrel in de aarde gevallen omdat zij voelde dat dit de natuurlijke bestemming van de mens is. Zij had mooie kinderen en kleinkinderen die haar zullen herinneren als het kleine vrouwtje met het grote hart en de stille wijsheid. Zij had de open geest van sprookjes om de eenheid van leven en dood te zien en kende geen doodsangst.

In Roodkapje eet de wolf de oma op en snijdt de houthakker de buik van de wolf open om haar te verlossen. De legendarische feniks is nog krachtiger: hij verbrandt zichzelf op een brandstapel van geurige kruiden om telkens weer verjongd uit de as te herrijzen. En is het lijdensverhaal van Christus ook niet als een wijs maar tragisch sprookje? Christus laat zich aan een kruis spijkeren en verrijst uit de dood, vervuld van Licht. Zijn volgelingen kunnen in het Rijk komen door hun lijden en dood te aanvaarden en te transformeren in goddelijk Licht.

Sprokjes zijn grotere werkelijkheden dan theologische dogma's die hemels Licht zien als een beloning voor moralistisch gedrag zonder enige doodservaring. Sprookjes ontsluiten spirituele dieptepatronen van het onderbewustzijn, terwijl dogma's alleen de oppervlakkige feiten zien. Moeke is de oma in Roodkapje die gered wordt door haar geloof in de houthakker, een "andere Jezus", een wonderdoener. Roodkapje symboliseert onschuld en de puberteitscrisis. De feniks is de zoeker naar spirituele verlichting, de harde man die door het vuur gelouterd wordt. Sprookjes gaan over innerlijke waarheden en vooral over de oeroude eenheid van tegenstellingen! Het gaat over de eenheid van leven en dood.

En dan nu het verdere verloop van het sprookje "De man en zijn verschijningen". Als je acht jaar verloofd en 61 jaar getrouwd bent, is er sprake van een voltooiing van de levenscirkel, waar het begin in het einde en het einde in het begin zit. Volgens de kernfysica — het grootste sprookje van onze eeuw — is alles ontstaan uit een "Lichtpuntje", miljarden keren kleiner dan een enkel proton. In dat Lichtje was de hele schepping samengeperst. Het ontplofte in een Oerknal en plotseling was alles er.

Wij zijn uit Wonderlicht geboren en bij onze dood keren wij naar het Licht terug. Onze materie vergaat, maar het Licht of Vuur dat diep in alle dingen woont — en er toch van gescheiden is en alle dingen van binnenuit beheerst — is onvergankelijk!

Dit mysterieuze Wondervuur zonder vorm of naam is allesdoordringend, overal aanwezig en ondersteunt Hemel en Aarde. Dit stralende Vuur kan alle vormen aannemen en wordt voortdurend herboren. Zo kunnen mensen die dood zijn verlicht aan hun familie verschijnen, en dat gebeurt bij mij. Het is slechts één creatieve manier om over onze oorsprong te praten, maar er zijn er vele andere.

Toen zei een kind tegen mij: "God is een prachtige grote pot, gemaakt van edelstenen en vol Wonderlicht, die alle vormen kan aannemen. Toen liet God de pot vallen en deze brak in miljoenen stukjes, maar elk stukje, hoe klein ook, is in de kern God en moet naar de God-pot terugkeren." Toen ontmoette ik een ander kind dat voelde: "God is als een zee... je moet erin zwemmen om God te ervaren!" "Nee, God is een legpuzzel en elk stukje is deel van het grote Geheel," zei een jonge wijsneus.

Het sprookje van de verschijningen

Woensdag 2 juni: Na de begrafenis van Moeke krijg ik een verschijning. Ik was vroeger gaan slapen en had de slaapkamerdeur openge laten. Plotseling zie ik haar binnenkomen en haar witte vestje aantrekken. Ze verdwijnt geruisloos.

Donderdagavond: Ik ga naar bed en draai me op mijn rechterzij om naar de open deur te kijken. Moeke's lijdende gezicht verschijnt echter onverwacht op haar kussen. Ze kijkt me aan en ik zeg "Jesje", ze glimlacht en verdwijnt.

Zaterdagavond 15 juni: Ik kijk weer naar de open deur. Moeke verschijnt in vol Licht als een jong meisje met een kort rokje en een modern kapsel. Huppelend en lachend komt ze de trap van haar ouderlijk huis in de Slachthuisstraat te Ieper af en loopt naar me toe. Het beeld verdwijnt. Een lichtvlek blijft nog een tijdje hangen. Daarna wordt het donker, maar het lachen houdt nog enkele seconden aan. Ik kon me haar mooie kapsel niet herinneren, maar de volgende ochtend ga ik een kamer in, maak een kast open en zie een kartonnen doos. Ik maak hem open en zie de foto van haar als jong meisje met dat moderne kapsel. Ik heb de foto onmiddellijk laten inlijsten; het is mijn magische foto van diepe schoonheid en evenwicht geworden.

Zondagavond 16 juni: Ik zie de gezichten van Wouter en Moeke op haar kussen. Moeke snakt naar adem. "Ze gaat het niet redden," zegt Wouter, "het is ondenkbaar, maar als het tijd is om te gaan, maak je geen zorgen, Moeke. Je bent de beste moeder voor ons geweest."

Donderdagavond 20 juni: Ik zie Moeke op de zijkant van het bed zitten. Ze staat op en verdwijnt. Het is 21 juni, het begin van de Afrikaanse winter en de Belgische zomer, kwart over zeven. De geboortetijd van de kinderen.

Dinsdag 25 juni: Ik zie weer Moeke's gezicht op haar kussen. Ik ben vermoeid. Plotseling loopt ze met vaste passen weg. Is ze ontdaan? Maar ze komt terug. Ik vertel haar de hele nacht al het nieuws van de familie. Ze reageert en beweegt haar lippen alsof ze wil praten, maar er komt geen geluid. Dan gaat ze op het bed zitten en loopt naar een foto van haar die aan de muur hangt. Ze bekijkt deze rustig. Ze schoof ook het gordijn opzij en keek naar haar tuin. Toen verdween ze plotseling, alsof ze oploste in het Licht. Het is kwart over zeven. Ik sta op en ga naar de woonkamer om te zien of ze daar misschien is, om te kijken naar iets wat ze voor het laatst nog wilde zien, maar ze is weg.

Woensdagavond 26 juni: Ik kijk naar het kussen waarop ze meestal verschijnt, maar haar gezicht is dof en haar ogen zijn dicht. Ik slaap een tijdje en word wakker door een licht aan de rechterkant van het bed waarin Moeke stralend en glimlachend verschijnt en met haar hand zwaait. Het

verdwijnt plotseling. Is dit een afscheid? Ik kijk op mijn horloge. Het is kwart over zeven en donderdag... De dag dat ze een maand geleden door Carla naar het ziekenhuis werd gebracht.

Donderdag 27 juni: Ik ga naar bed. Moeke's gezicht verschijnt niet meer. Was haar gezwaai een definitief afscheid? Ik slaap de hele nacht en word om half acht wakker. Ik voel iets achter mijn rug, maar zie niets. Heeft Moeke de hele nacht onzichtbaar naast me gelegen? Ik voel nu beweging onder het kussen aan haar kant. Ik til het kussen op en zie iets wat lijkt op een verfrommelde zakdoek. Ik pak het vast en het wordt een lichtvlek die aan mijn vingers plakt. Ik wil het afschudden, maar het verandert in witte vlinders met kleine zwarte stipjes. Ze fladderen rond mijn vingers, worden vlammetjes die mijn hand verlichten en doorschijnend maken. Ze branden en roken zonder pijn en verdwijnen.

Wat dit betekent, weet ik niet. Is dit de moeilijke afscheidsstrijd van het huis en al haar vertrouwde voorwerpen en foto's die ze nu voor het laatst is komen bekijken, of zijn het de vlammen van het eeuwig brandende vuur?

Vrijdagavond 28 juni: Ik ga naar bed en slaap tot zeven uur. Het is zaterdag 29 juni, precies één maand na haar overlijden op 29 mei. Ik zie haar in de schemering en zeg "Jesje", maar ze staat op, houdt een donkerblauw matrasje in haar handen en verdwijnt daarachter. "Kom terug," vraag ik, maar ze blijft weg. Wil ze zich verbergen? Of doet het Licht van onze materiële, tijdelijke dimensie haar pijn?

Zondag 30 juni: Ik word wakker en zie Moeke naast me. Ik praat met haar over de erkenning die ik van de gemeente zal ontvangen voor mijn werk in de Breughel. Ze glimlacht. Ik draai me om en pak mijn horloge. Het is 07:30 uur. Ik kijk, en Moeke is weg. Ik was toch gelukkig dat ze er was.

Moeke's wanhopige, bijna Bijbelse woorden enkele weken voor haar dood zal ik nooit vergeten: "Ik sta hier en ik weet niet waar ik ben. Ik moet gaan eten, en ik weet niet hoe een mens moet eten." Zo'n aftakeling van een persoon is bijna ondraaglijk en is een echte geestelijke dood waarvan ze zich totaal bewust was. Maar Jesje heeft het gedragen en aanvaard zonder te huilen of bitter te worden! Ze heeft haar negativiteit in positiviteit getransformeerd en was geestelijk verlicht.

Na de levendige verschijningen komt nu haar dodenmasker op het hoofdkussen. Ik gebruik nu mijn eigen wijsheid en vrijheid om louter creatief betekenis te geven aan wat ik intuïtief voel. Moeke is in de tijdloze vierde dimensie van de kernfysica, een gebied van volledige Stilte waar een tijdloze Geest in relatie met Zichzelf de oneindige verschijningsvormen schept, vernietigt en simultaan ervaart. Het is een overweldigende, hemelse en stralende totaalervaring waarin alles wordt gezien als deel van een Groot Geheel, een vonkende Eenheid van oneindige positieve en negatieve krachten die elkaar vernietigen en steeds weer herboren worden. Dit is voor mij hetzelfde als de Openbaring die zegt "God is Licht of Liefde" en Christus' nieuwe Aarde en Hemel.

De mens is een onbeholpen fragment dat verlangt naar de Goddelijke Volledigheid en Totaliteit waarzonder hij niet kan bestaan. Alleen als een mens al zijn lijden en zijn dood bij elke ademdeug aan dat Goddelijke, Harmonische Middelpunt van Totaliteit kan overgeven, voelt hij zich veilig en verlicht. En ons kwaad moet niet beoordeeld worden, maar door permanente overgave geheilgd!

Oude Indiase geschriften spreken over deze diepe, spirituele werkelijkheid als een innerlijk gebied, zonder geluid, zonder aanraking, zonder duidelijke vorm en onvergankelijk, zonder smaak, gelijkblijvend zonder geur, zonder begin, zonder einde en evenwichtig. Door dit (in diepe concentratie) te kennen, wordt de mens bevrijd uit de muil van de dood. Moeke is deel van een hemelse werkelijkheid en ik zal de rest van mijn leven met haar kunnen communiceren; zij zal haar rustige kracht op mij overdragen.

Als ik haar mooie foto bekijk, voel ik de rustige energie die haar bezielt. Het leven was voor haar geen probleem dat opgelost moest worden, maar iets wonderlijks dat geleefd en ervaren moest worden. Zij heeft de wereld gezien en bemind!

Ik kijk naar de tuin die zij heeft aangelegd en die een lust voor het oog is. Ze hield van bloemen en plantjes. Ze kende de vlinders die regelmatig op de bloemen kwamen zitten en bewonderde de vogelgeluiden en hun communicatiesysteem.

Ze kon dansen en heeft mij leren dansen; op feesten was ze onvermoeibaar. Vooral van de walsen genoot ze met volledige overgave! Als haar gezicht op haar kussen verschijnt, leg ik mijn hoofd tegen het hare en voel energie die danst! Hoe kon ze zo rustig sterven? Ze vond het zo natuurlijk. Is de winter geen noodzakelijke dood en de lente geen wedergeboorte? En als ik lang naar haar foto staar, zie ik in haar ronde gezicht al haar kinderen en begrijp ik plotseling het wonder van de Eenheid en onderlinge verbondenheid van alles wat bestaat!

Maar ik kan nog niet geestelijk sterven zoals zij dat deed, enkele weken voor haar fysieke dood. Ik klamp me nog te veel vast aan de materie. Maar ik weet en voel dat zij mij voortdurend helpt en dat ik het zal kunnen wanneer mijn tijd daarvoor rijp is. Haar afscheidswaarderen staan in mijn bewustzijn gegrift. Ze was een verdwaalde duif en wist niets meer! Maar nu is ze op haar eeuwige plek en geniet zij als kind van God van de Oneindige en Volmaakte Totaliteit!

Zondagnacht 1 december 2013: Ik heb een ongelooflijke ervaring beleefd. Ik was onrustig en had haar foto als jong meisje naast me in bed gelegd en staarde ernaar. Plotseling zie ik de ogen op de foto bewegen en word ik me bewust van een mysterieuze, krachtige stroom die door de kamer waait en dingen laat trillen. Moeke, die naast me ligt, wordt uit het bed gedreven en staat naast het bed, maar komt plotseling weer dicht naast me liggen. Een innerlijke straling die van binnenuit komt, verlicht haar.

Moeke's gezicht wordt kleiner en kleiner en wordt als dat van een pasgeboren baby die haar lipjes tuit en haar tongetje beweegt om gevoed te worden. Het kindje met stralende oogjes en mollige handjes was zo hemels mooi; een warm liefdesgevoel dat ik nog nooit zo heb ervaren, komt in mij op. Oude zwarte vlekken in mij beginnen op te klaren.

Het is alsof ik voor het eerst in mijn leven oprechte liefde voor kinderen voel. Het maakt me gelukkig, maar tegelijkertijd ongelukkig omdat ik dit zo lang heb gemist door te veel zelfgerichtheid. Het oog dat schoonheid en lieflijkheid kan zien en de hand die kan strelen, is in elke familie een zegen die geluk brengt en de grootste wonden kan genezen. Maar als de vuist te hard op tafels slaat en het gezicht te donker is, schrikt de pasgeboren baby al in de wieg, en baby's herinneren zich dat. Moeke was de zachte Moeder, maar er was een vader die heel oud moest worden om dat te leren. Maar hij leerde het toen Moeke na haar dood veranderde en kromp tot een kinderhoofdje dat haar mondje tuit.

Kinderen kunnen heel oud worden, maar diep in hun hart blijven ze een kind. Een vuist die laat in het leven opengaat en een strelende hand wordt, is mogelijk in sprookjes. Maar sprookjes zijn diepere werkelijkheden dan onze alledaagse woorden om te overleven.

Op zondag 15 december 2013 word ik vroeg wakker, neem haar foto en leg deze op haar kussen naast me. Haar gezicht lijkt driedimensionaal, stil maar vibrerend van leven. De achtergrond van het gordijn op de foto met bloemen straalt. Met een ongewone rust scheer, was en kleed ik me aan. Voordat ik de kamer verlaat, neem ik nogmaals de foto en staar ernaar. Plotseling sluit ze haar ogen, maar opent ze onmiddellijk weer en staart me indringend aan. Er komt een stilte in mij die bruijt van leven. Is dit de eenheid van leven en dood en alle tegenstellingen die op mij neerkomt? Ik was

nog nooit zo rustig en iets drijft me naar haar tuin om haar plantjes water te geven. Is het haar verlichting en bevrijding die zij op mij overdraagt?

Ze is gelukkig waar ze is. Er is geen twijfel mogelijk. Maar waarom ziet ze er zo stralend uit op de foto en in haar verschijningen? Er is een stille wijsheid die ze in haar eenvoud voelde en die ze wil overdragen. Ze had al eerder haar lippen bewogen, maar er was geen geluid. Maar nu communiceerde ze door haar ogen te sluiten en weer stralend te openen. "Ik wil een man hebben," zei ze altijd als ik zwak was en gespannen.

Ze is niet tevreden met een klomp dode begrippen en halfbakken definities. Ze wil iemand die het leven kan voelen zoals het is, in zijn geheime vibraties, aanvoelingen en oneindige verlangens. Toen ervoer ik een creatieve uitbarsting als een oerknal. Ik sluit mijn ogen en zie een prachtige zomernacht met fonkelende sterren. Moeke is er ook en kijkt ook naar de prachtige hemel. "Jesje," zeg ik. "De prachtige sterren daar kan ik je geven," want "Everything is in Everything," zeggen zelfs de meest primitieve mensen. Toen haalde ik de mooiste sterren uit de hemel, maakte een schitterende kroon en zette die op haar hoofd, en ze straalde als een koningin-moeder.

Alles is Wonderlicht dat vormen schept en vernietigt. Ik ontwaak uit mijn poëtische dagdroom en zie haar stralende lach op de foto. Ik voel me plotseling zelf Verlicht!

We leven in een universum dat voortdurend in beweging en verandering is. Alle materiële dingen zijn illusies. Ons verlichte bewustzijn met zijn oneindige verbeeldingskracht is de enige waarheid.
To be is to be a poet!